

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 109.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366347536/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

gik Doren op og en høj hvid Skikkelse traadte ham langsomt imøde, med et Aasyn som fra Fordømmelsens Bolig.

»Har du ikke afhamret endnu? gamle Mester! vil du da hovle og hamre her til Dømedag? – faaer den Vise ei i Evighed Ende?« – sagde en haal velbekjendt Stemme, og Frants gjenkjendte med Forfærdelse den blege forvildede Sovngjænger, som med stift oppilede Øine og forvildede Læber kom afklædt og nøgen fra sit Sovekammer.

»Hvor lagde du mine Been? – sagde Frants, som greben af Vanvid – hvorfor kom jeg ikke i min Kiste? hvorfor kom jeg ikke i christen Jord?«

»Dine Been ere vel forvarede – svarede den blege frygtelige Drømmer – under mig; Pæretæ skal Ingen forstyrre dem.«

»Men hvem begrov du med mit Navn, som Selvmorder, da du raadede mig min Ære i Døden?« – spurgte Frants videre og forfærdedes selv ved at høre sin Stemme; thi det var som hans gamle Mesters Røst taledes ud af ham.

»Det var jo Betleren – svarede den blege Synder og fordreiede Ansigtet krampagtigt – det var jo den fremmede Betler, som du gav din gamle graac Kappe – men jeg jog fra min Trappe Julenat.«

»Hvor han laae, skal du raadne; ved hans Side skal du møde mig paa Dømedag« – sagde Frants, og vidste ikke selv hvad han taledes; thi han var ikke længer sig selv bevidst, men hørte ligesom den Dødes Stemme tale igjennem sig hvad han ikke forstod.

Da hørte han et Rædselskrig og stod ene med Lygten og den hævede Øxe i Haanden; men den hylende Skikkelse var forsvunden hvor den kom fra.

»Var det en Drøm? – sagde Frants – eller var jeg afsindig? – er det Blod paa min Øxe? – nei, endnu er den reen; men bort, bort fra denne Morderhule – nu veed jeg hvor jeg skal finde hvad jeg søger.«

Han gik tilbage til Johanne, som sad stille hos det slumrende Barn og læste i den hellige Skrift.

Frants taug med hvad det var hendet, og hun gruede for at spørge ham derom. Han bad hende kun hvile sig til det blev Dag, medens han vaagede ved Barnets Vugge. »Endnu har jeg kun dunkle Formodninger – sagde han – men imorgen vil maaskee Meget blive klart.«

Han gennemlæste nu noiere de skrevne Babelblade og den gamle Mesters efterladte Papirer, som han næste Dag bragde i Retten, hvor han fordrede Alting lovlig undersøgt.